

A watercolor illustration of a landscape. In the foreground, a small green frog sits on a rock near the edge of a river. The river flows from the bottom left towards the right. The background features a line of trees with autumn foliage in shades of orange, red, and yellow. The sky is a soft, hazy mix of green and yellow. In the top right corner, there are branches with pink and yellow flowers.

Vele vele jaren geleden,
in de tijd dat prinsen nog op witte paarden reden,
leefde eens een koning met zijn koningin.
Ze hadden alles om gelukkig te zijn. Tenminste,
bijna alles: een prachtig paleis, een tuin met
geurige, kleurige rozenstruiken, lieve vrienden
en niet te vergeten, elkaar!
Maar...

toch waren de koning en de koningin verdrietig,
want ze wilden heel graag een kindje.
En dát hadden ze niet.

Op een dag zaten de koning en de koningin aan de
rand van de vijver, onder de rode rozenstruik.

'We hebben bijna alles,' zei de koning.

'Maar, mijn lief, hoe komen we toch in hemelsnaam aan een kindje?'

Juist op dat moment sprong een kikker uit de vijver, zo bij de koningin op schoot.

'Majesteit,' kwaakte de kikker. 'Heb geen verdriet! Dat kindje komt eraan, ook al gelooft u me nu niet.'

En met een grote sprong plonsde de kikker weer in de donkere diepte van de vijver.

Die kikker kan me nog meer vertellen, dacht de koning.

Maar de kikker kreeg gelijk en na negen maanden
wachten, kregen de koning en de koningin hun Roos.

Roos was een prachtig kindje.

Ze had wollige wangetjes, een bol buikje,
bollige beentjes, tien volmaakte vingertjes
en tien volmaakte teentjes.

Dat was een koninklijk feest waard!

De familie en alle vrienden werden uitgenodigd.

En natuurlijk moesten ook de dertien feeën komen!

Maar in het paleis waren maar twaalf gouden lepels,
twaalf gouden borden en twaalf gouden bekers.

'Nou ja,' zei de koningin. 'Dan laten we die dertiende
fee toch zitten. Het is een oude moppertante,
er komt weinig moois uit haar mond. Niemand zal
haar missen.'

Het was feest. Iedereen was gekomen.
En iedereen vond Roos prachtig.
'Och, wat een schattige bolle beentjes!'
'En kijk eens naar die lieve teentjes!'
'Moet je zien!'
'Het zijn er tien!'
Eén voor één bogen de feeën zich over de wieg.

De oudste fee wenste Roos wijsheid.
De volgende wenste haar liefde.
De derde wenste haar vrienden.
Het kon niet op met al die mooie wensen:
de vriendelijkheid van de lentezon,
de vrolijkheid van een vlinder,
de schoonheid van een roos,
gezondheid en geluk, en zo ging het maar door.

'Al het mooie, al het goede, is al gewenst!'
zei de twaalfde en jongste fee toen ze eindelijk
aan de beurt was.

'Ik moet altijd als laatste. Ik weet niks meer.'

'Kom op,' zeiden de andere elf feeën.

'Uhm, misschien een... uhm porseleinen pop,
een uhm kleuterkoets, of iets van diamant of zo...'

De jongste fee deed vreselijk haar best om een
koninklijke wens voor het koningskind te
bedenken.

